

være Gangen i dette Raisonnement — skulde man nu statuere et Exempel til Skrak og Udvarsel netop paa det kongelige Theater. Det er derfor, at det kongelige Theater, som det blev udtalt af den ærede næstforegaaende Laler (Sage), er blevet udsat til ligesom at være Syndebuk. Seg vil nu først tillade mig i den Henseende at henlede Opmærksomheden paa, at, naar det her gjentagne Gange er udtalt, at der her foreligger en Brug af over 620,000 Kr. i nogle faa Aar udover, hvad der er bevilget, saa er det allerede bemærket, at det jo er i en længere Tid, at denne formentlige Overstridelse har fundet Sted. Seg skal dernæst fremhæve, at til denne store Sum kommer man jo kun ved at sammenlægge, hvad der er brugt udover de til Opsørelsen af det nye Theater bevilgede Summer, med hvad der er brugt paa anden Maade til Theatrets Drift o. s. v., navnlig idet Theatrets Reservesond er bleven benyttet. Men hvad jeg især her vil fremhæve, er dette, at den allerstørste Del af denne formentlige Forbrug udover det Bevilgede jo har fundet Sted allerede for Aar tilbage; det er ikke fra i Gaar eller fra i Dag, at den væsentligste Del af disse Overstridelser har fundet Sted, og det bliver derfor noget paafaldende, at man netop nu — ja jeg kunde sige: først nu — vil skrive til den Foranstaltning, der nu tilraades. Man faar uvilkaarlig den Følelse, at der maa ligge noget Andet bag ved end netop dette, at man vil værne om Bevillingsmyndighedens Ret særlig paa dette Omraade. Dersom man kun havde noget Saadant for Die, var der jo ganske vist andre Midler at gribe til og andre Veie at gaa, som maatte siges at være mere naturlige. Den ærede næstforegaaende Laler gjorde opmærksom paa, at, hvis Ministerene have overtraadt deres Pligter lige over for Bevillingsmyndigheden, haves der jo den konstitutionelle Fremgangsmaade at drage dem til retslig Ansvar derfor. Seg vil tillige sige, at, hvis man ikke vilde nøies dermed, stod det jo i Lovgivningsmagtens — for ikke at sige Bevillingsmyndighedens — Magt, at afflikke saadanne Grændser at man for Fremtiden forhindrede Brud paa det, man anser for at være det Lovlige. Naar man ikke er gaaet en af disse Veie, men som sagt har foreslaaet at lukke Theatret og gjøre det netop nu, skjønt det dog maa siges, at den senere Tid ikke frembyder saadanne særlig overraskende Exempler paa, at der er brugt Penge udover det Bevilgede, faar man uvilkaarlig det Indtryk, at der ligger noget Andet bag ved. Den ærede Ordfører har jo da i Virkeligheden ogsaa indrømmet dette, og den ærede Ordfører betragter jeg i Gjerning og Sandhed som søende Ordet for Finantsudvalgets Flertal og derigjennem — kunde man jo vel med nogen Grund sige — for Flertallet i dette Thing; men i alt Fald ere jo den ærede Ordførers Udtalelser blevene bestyrkede

ved, hvad der er fremkommet fra anden Side. Navnlige maa jeg da ogsaa her minde om, hvad det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. U. Hansen) fremsførte. Han talte, som ærede Medlemmer ville erindre, meget bevæget om den Ruin, som forestod Fædrelandet. Han sagde, at intet Middel kunde være for stærkt, naar det gjaldt om at redde Fædrelandet. (Modsigelse). Han talte om, at man maa erkjende, at intet Middel er for stærkt, naar det hele Samfund, fra den Høieste til den Laveste, udsættes for at se deres Følelser for det Vædeste og Bedste kvalt, naar Folket udsættes for at blive sat i Tvivl, om og hvorvidt det endnu havde en Forsatning. Naar det ærede Medlem giver Sagen saadanne store Dimensioner — de Herrer kunne jo modsige mig, hvis jeg deri har Uret — ser jeg deri et Vidnesbyrd om, at det, man her kjæmper om, egentlig ingenlunde er den saakaldte Theatersag, men at der ligger andre Ting b g ved, som man tillægger langt større Betydning. Var det ikke saa, vilde jeg virkelig ikke kunne forstaa, at man griber til saadanne Midler, som man her har gjort, eller til saadanne Udtalelser som dem, vi nu have hørt. Seg antager altsaa, at der virkelig bag ved dette Forslag ligger noget Andet end det, man nærmest her ved denne Leilighed begrunder det ved, nemlig Hensynet til de Overstridelser, der formenes at have fundet Sted paa Theatrets Omraade. Nu vil jeg imidlertid henstille til ærede Medlemmers vilige Overveielse, om de mene, at det er stiftet til at forhindre Folkethingets moralske Svækkelse, eller til at hæve Folkethingets moralske Stilling, at man bruger saadanne Midler som det, her er Tale om, for at fremme saadanne politiske Formaal, for ikke at sige Hensigter, som det forekommer mig klart, at der ligger bag ved dette Forslag. Seg tilstaaer, at, uagtet jeg ikke kan gjøre mig til af at være ung, hørken i den ene eller den anden Forstand, saa er jeg lige saa naiv som den ærede næstforegaaende Laler, idet det ogsaa forekommer mig, at det ikke kan ventes at finde Tilslutning hos den store Mæsse af Folket, det store Publikum, naar det bliver vitterligt, at man strider til et saadant Middel som at lukke det danske Nationaltheater for at faae tilspidset et Angrebsvaaben mod en enkelt Minister, ja, det turde vel være rigtigere at sige: mod Ministeriet. Seg antager nemlig, at der er en saadan Solidaritet tilstede mellem den enkelte Minister, som det her nærmest angaar, og hans Kolleger, at en Finantslov, der maatte siges at være uantagelig for Kirke- og Undervisningsministeren, ogsaa vilde være uantagelig for Ministeriet. Seg er ganske enig med den ærede næstforegaaende Laler deri, at det neppe vil vinde Billigelse hos de mere naive og umiddelbare Politikere i vort Samfund, at man benytter et saadant Middel som det, hvorom der her er Spørgsmaal, for at fjerne et Mi-